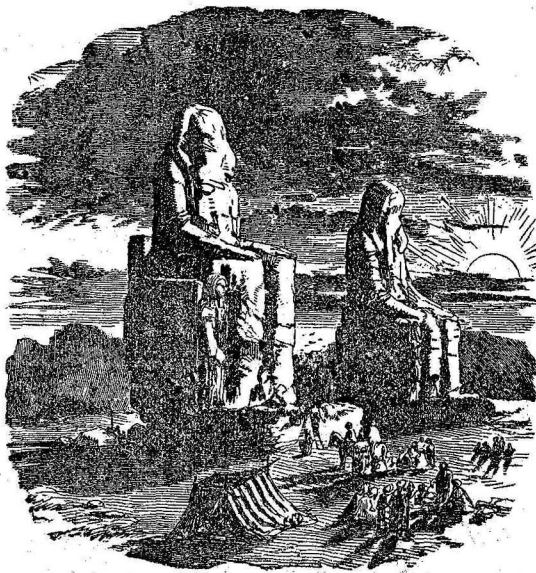

συνείθιζον νά φέρωσι τὰ τέκνα των ἐντὸς σάκκων καὶ νά τὰ ῥίπτωσιν ἀπὸ τῆς στεγῆς τοῦ ναοῦ κάτω εἰς τὸ λιθόστρωτον, κωφεύοντες εἰς τὰς κραυγὰς καὶ τοὺς θρήνους αὐτῶν!

Ἄν καὶ ἐλησμόνησαν οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεόν, ὅμως δὲν ἤρκοῦντο, δὲν ἦσαν εὐχαριστημένοι νά ζῶσι χωρὶς Θεοῦ, συνηθάνοντο ὅτι ἐχρειάζοντο τινα προστάτην καὶ φίλον. Ὁ νοῦς των ἦτο τόσο ἐσκοτισμένος ὥστε δὲν ἠδύναντο νά ἐννοήσωσι Θεὸν ἀόρατον, βλέποντες δὲ τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας λάμποντας ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ αἰσθανόμενοι τὴν χρησιμότητά των ἤρχισαν νά τοὺς τιμῶσιν ὡς θεοὺς.

Ἀρχαῖα ἀγάλματα ἐν Αἰγύπτῳ.

Πολὺ πρὶν ὁ Μωϋσῆς ἐμβληθῇ εἰς τὸ σπάρτινον κιβώτιον καὶ ἐκτεθῇ παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ Νεῖλου, ὁ ποταμὸς οὗτος ἔρρεε διὰ χώρας ναῶν καὶ παλατιῶν, ὅποια οὐδέποτε ἐμελλόν νά φανῶσιν πλέον. Μία τῶν περιφημοτάτων πόλεων, ἐκαλεῖτο ἐν τῇ Γραφῇ «Ἡ πολυάνθρωπος Νώ.» Ὁ ἀρχαῖος ποιητὴς ἐκάλεισεν αὐτὴν Ἐκατόμυλον· καλεῖται δὲ συνήθως Ὁῦβαι Αἰγυπτιακά.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ γιγάντεια ἀγάλματα καθήμενα τὸ ἐν πλαγίῳ τοῦ ἄλλου κατὰ τὸ μοναδικὸν αὐτῶν μέγεθος; Παρατηρεῖτε τὸν γιγάντειον ὄγκον των; Ἡ ἄμμος τῆς ἐρήμου ἐπῆλθε κατ' αὐτῶν, καὶ ἔθαψεν ἐπτά πόδας ἐκ τοῦ ὕψους των. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀνοψοῦνται εἰς τὰ ἄνω ἕως ἐβδομή κοντα πόδας. Ἐκαστος ἰσχυρὸς βραχίων εἶναι ἐπτακαίδεκα ποδῶν τὸ μῆκος, ὁ δὲ ποῦς των εἶναι ἴσος

πρὸς τὸ ἀνάστημα γίγαντος. Κάθηται δ' ἕκαστον ἐπὶ ὑποβάθρου, ἢ θρόνου, καὶ αἱ χεῖρές των εἶναι ἐπὶ τῶν γονάτων των. Τὰ πρόσωπά των εἶναι τεθλασμένα, καὶ εἰς ἐν ἐξ αὐτῶν ἐλλείπουσι καὶ αὐτοὶ οἱ χαρακτῆρες. Ἀλλὰ καὶ πάλιν φαίνονται ὡς ἐστραμμένα πρὸς τὸν μέγαν ποταμὸν Νεῖλον.

Πρὸ πολλῶν αἰώνων ἐτέθησαν ἐκεῖ· πολλὸ πρὸ τοῦ χρόνου καθ' ὃν τὰ τέκνα τοῦ Ἰσραὴλ καθυπεβλήθησαν εἰς σκληρὰς ἐργασίας, καὶ πρὶν διαδοθῇ καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἡ φήμῃ ὅτι εἰς ἕκαστον οἶκον τῶν Αἰγυπτίων εὐρέθη εἰς νεκρὸς.

ΤΟ ΒΙΒΑΙΟΝ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ.

Εἶδες τοὺς Ἀθιγγάνους; ἠρώτησεν ὁ Νικολῆς τοὺς δύο του συντρόφους ἐνῷ ἐπῆγαινον νά κολυμβήσωσιν· λέγουσιν ὅτι ἔχουσιν βιβλία τῆς τύχης καὶ σοῦ λέγουσιν ὅ,τι θὰ σοῦ συμβῇ εἰς τὴν ζωὴν σου. Δὲν ἠξέούρεις πόσον ἐπεθύμουν νά εἶχα ἐν τοιοῦτον βιβλίον· θὰ ἔδιδά κάτι τι. Θέλω νά γνωρίζω τί ἔχει καὶ δι' ἐμὲ ἡ μαυρισμένη ἡ μοῖρα μου.

— Ἐγὼ ἔχω ἐν, — ἀπεκρίθη ὁ υἱὸς τοῦ κουρέως

— Ἀλήθεια! ἐξεφώνησεν ὁ Νικολῆς ἔξαλλος ἀπὸ χαρὰν· καὶ διατί δὲν μας τὸ ἔλεγες πρότερον; Ποῦ εἶναι το;

— Κάτω εἰς τὸ κουρεῖον τοῦ πατρὸς μου, — εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Καὶ λέγει τῷ ὄντι ὅ,τι μέλλει νά συμβῇ εἰς τὸν ἄνθρωπον; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης.

— Βεβαίωτατα! ὅλα, — εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ κουρέως.

— Καὶ πῶς τὸ ἠξέούρεις; — ἠρώτησεν ὁ Νικολῆς, — σὺ δὲν εἶσαι τόσο πολὺ ἡλικιωμένος, ὥστε νά γνωρίζῃς ἂν εἶπε τὴν τύχην σου ὀρθὰ ἢ μὴ.

— Τὸ ἠξέούρω, — εἶπεν ὁ Νικολῆς, — διότι εἶναι πολὺ παλαιὸν βιβλίον. Ὁ Πάππος μου τὸ εἶχε καὶ τοῦ εἶπε τὴν τύχην του· ἐπίσης καὶ τοῦ πατρὸς μου καὶ τὰ πάντα συνέδησαν, ὅπως τὰ εἶπεν!

— Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι θησαυρὸς! — εἶπεν ὁ Ἰωάννης. Διατί δὲν περιφέρεσαι μὲ αὐτὸ λέγων τὴν τύχην τῶν ἀνθρώπων; Θὰ ἔκαμνες χρήματα μὲ οὐράν!

— Διότι φοβοῦμαι, — εἶπε ταπεινοφρόνως ὁ Νικολῆς, — ὅτι δὲν θὰ μὲ πιστεύσῃ τις.

— Δεῖξέ το μας τοῦλάχιστον, — εἶπον ἀμφότεροι οἱ σύντροφοί του.

— Εὐχαρίστως, — εἶπεν ἐκεῖνος, — ἔλθετε κάτω ἐκεῖ καὶ θὰ σᾶς τὸ δεῖξω.

Τὸ ἑσπέρας πρὶν κλείσῃ τὸ κουρεῖον εὐρέθησαν οἱ δύο φίλοι ἐκεῖ, ὁ δὲ μικρὸς Νικολῆς, ἀφοῦ ἔκλεισε τὰς θύρας καὶ τὸ παράθυρον, ἐπῆγεν εἰς τὸ ὀπισθεν

μέρος τοῦ καταστήματος καὶ σύρας ἐν συρτάριον ἔλα-
θεν ἐν βιβλίον μὲ μεγάλην προσοχὴν καὶ τὸ ἔθεσεν
ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐνῷ οἱ σύντροφοί του ἔχουν ὅλοι
ὀφθαλμοὶ κυττάζοντες.

— Ἰδοὺ εἶπεν ὁ Νικολῆς, ἰδοὺ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος
βιβλίον.

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι ἡ Γραφή! — παρετήρησαν καὶ
οἱ δύο μὲ κάποιον τόνον ἀπορίας.

— Μάλιστα, — φίλοι μου, — ἀπεκρίθη ἑκείνος, —
ἡ Γραφή καὶ αὐτὴ μᾶς λέγει, ὅτι εἶναι μόνον δύο ὁδοὶ
διὰ σᾶς καὶ δι' ἐμὲ διὰ τὰ δοκιμάσωμεν τὴν τύχην
μας ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ· ἡ μία θορυμάζεται πλατεῖα
καὶ ἡ ἄλλη στενὴ καὶ τέθλιμμένη.

Περὶ ἐνὸς τοιούτου βιβλίου τύχης οἱ δύο ἑκαῖνοι παῖ-
δες ποτὲ δὲν ἐσυλλογίσθησαν· ἀλλ' ὅμως εἶναι τὸ μύ-
νον βιβλίον ἀσφαλτοῦς τύχης, καὶ τὸ ὁποῖον οὐδέποτε
ἀποτυγχάνει ἢ ἀπατά. (Ἐκ τοῦ Ἀστ. τῆς Ἀνατολῆς.)

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΤΕΦΑΝΟΙ.

• Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ὑπομένει πειρασμὸν
διότι ἀπὸ δοκιμασθῆ, θέλει λάβει

ΤΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

τὸν ὁποῖον ὑπεσχέθη ὁ Κύριος εἰς τοὺς ἀγαπῶντας
αὐτόν. — (Ἰακωβ. α'. 12.)

• Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσθη, τὸν δρόμον ἐ-
τελείωσα, τὴν πίστιν ἐστήρησα, τοῦ λοιποῦ μένει
εἰς ἐμὲ

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ,

τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος θέλει μοι ἀποδώσει ἐν ἐκείνῃ
τῇ ἡμέρᾳ ὁ δίκαιος κριτὴς· καὶ οὐ μόνον εἰς ἐμὲ,
ἀλλὰ καὶ εἰς πάντας ὅσοι ἐπιποθεῖται τὴν ἐπιφάνειαν
αὐτοῦ. — (2 Τιμῆου δ'.)

• Καὶ ὅταν φανερωθῇ ὁ ἀρχιποῖμην θέλετε λάβει
τὸν ἀμάρτανον

ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ.

(ᾠ. Πέτρου ε'. 4.)

ΜΥΘΟΣ. — ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑ.

Ἐκαμύρωνε πετώτα μετὰ χάριτος πολλῆς

Τῶν πτερυγίων τῆς τᾶ κάλλη μία νέα χρυσάλλι·
Καὶ αὐτὴν στέλβουσιν στολὴν μου θεωρήσατε· ἐφώνει
«Τὴν στολὴν μου, τὴν ὁποίαν εἰς τὸν κόσμον φέρω

[μὴν...]

«Δὲν μου λέγετε τίς ἄλλος εἰμπορεῖ νὰ καυχῇθῃ

«Ὅτι δύναται ἔς τὸ κάλλος μὲ ἐμὲ νὰ συγκρίθῃ;...

«Ὅχι, ὅχι τὸ κηρύττω εἰς τὸν κόσμον δὲν εἶναι ἄλλος
«Ἐχων ὅσην ἐγὼ ἔχω λάμπειν χάριτος καὶ κάλλος...

Μόλις εἶχε σιωπήσει, ὅτε βλέπ' ἀπὸ μακρὰν

Πρὸς αὐτὴν πετώσαν αἴφνης μίαν μέλισσαν μικράν...
Καὶ ἰδοὺ· αὐτὴν μὲ φρίκην καὶ ἀποστροφὴν φωνάζει.

Ω! τί εἶν' αὐτὸ τὸ τέρας τὸ ὁποῖον πλησιάζει!....

«Καὶ μοῦ ἔλεγον πῶς ἔχει τόσας χάριτας! ἀλλὰ

«Τώρα βλέπω ὅτι ὅλα εἶναι ψεῦδη παχολά·

«Καὶ ἡ μέλισσα δὲν εἶναι παρὰ ἐν ἀρχεῖον τέρας,
Ποῦ καταμολύνει πάντα καὶ τὴν γῆν καὶ τοὺς ἀέρας!...

Ἡ δὲ μέλισσα εἰς ταῦτα ἀπεκρίθη παρουσῆς

«Ὅχι ὅπως σὺ ὅποιαν ὑπὸ ἄλλου προσεβλήθῃς

Ἦτοί μὲ φωνὴν καὶ ὕβρις, ἀλλὰ μὲ φωνὴν γλυκεῖαν.

«Ἐλα, φίλη, νὰ σοῦ δεῖξω τὴν μικρὰν μου κατοικίαν...

• Παρετήρησέ την... βλέπεις πόσον εἶναι καθαρὰ;

• Κ' εἰς τὴν ταξὶν των βαλμένα εἶναι ὅλα μὲν χαρά;...

• Κότταζε αὐτὰς τὰς θέσεις, φίλη μου, εἰς τὰς ὁποίας

«Ἐχω διὰ τὸν χειμῶνα ἀρκετὰς ζωτροφίας...

«Ἀπὸ τὰς τροφᾶς ἐκείνας ζῶ ἀφθίνως καὶ ἐγὼ,

«Καὶ τροφὴν εἰς τὰς ἀνθρώπων γλυκυτάτην χορηγῶ...

• Ἵσως εἶναι ἡ μορφὴ μου ἀποτροπαῖος, ἀλλ' ὅμως

• Ὅλοι λέγουν ὅτι εἰμαι φίλτρος καὶ οἰκονόμος...

• Ἄλλ' ἐξένα ἡ ὁποία τόσον μὲ περιφρονεῖς

• Σὲ δὲν ἤκουσα ποτέ μου νὰ σὲ ἐπαίνῃ κανεὶς!

• Διὰ τοῦτο ὅσας λέγεις κατ' ἐμοῦ κατηγορίας.

• Δὲν τὰς θεωρῶ καθόλου ἀπαντήσεως ἀξίας

• Μίαν ὅμως νὰ σοῦ δώσω συμβουλίην ἐπιθυμῶ

• Τῆς ὁποίας τὴν ἀξίαν καὶ ἀλήθειαν τιμῶ

• Εἶναι ἄθλιος ἑκείνος, ὅστις δίδει σημασίαν

• Εἰς τοῦ σώματος τὰ κάλλη καί μισεῖ τὴν ἐργασίαν!...

Παναγ. Ι. Φέρμπος. (Φιλ. Μήτηρ.)

Κουνέλι.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

— Ποῖος ἀπὸ τοὺς προφήτας ἔθεσε δεσμὰ καὶ
ζυγὸν ἐπὶ τοῦ τραχήλου αὐτοῦ;

— Ποία ἦτο ἡ ἀμαρτία, ἥτις ἀπέκλεισε τὸν Μωϋ-
σῆν ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν γῆν Χαναάν;

— Ποῖος ἀνέκτισε τὴν Ἱερικὴν καὶ τὴν ἔπαθεν;

Ἀνταποκρίται Ἀστέρος καὶ Εφημερίδος τῶν Παίδων
ἐν Σύρῳ Δ. Ὑφανίδης. — Ἐν Σμύρνῃ Ἀντ. Βολανάκης. —
Ἐν Κωνσταντινουπόλει Ι. Χρυσάκης. Οἱ ἐν Πειραιεὶ καὶ ἐν
Ἀθήναις πρέπει ν' ἀπαιτοῦν ἀπὸ τὸν διανομέα ἐντύπον ἀπό-
δειξιν.

— Τὸν ἐλευσθῆμεν μὴν θά σταλῶμεν τὰ βραβεῖα εἰς τοὺς
λύσαντας τὰς ἱερογραφικὰς ἐρωτήσεις.